

Carrer Nou del Teatre, 16 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

A HUNDRED FLOWERS

Hyakka

Japó, 2022

Direcció: Genki Kawamura

Guió: Genki Kawamura, Hirase Kentaro

Intèrprets: Masami Nagasawa, Masaki Suda, Mieko Harada, Yumi Kawai

Durada: 104 min

Gènere: drama

Idioma: japonès

Data d'estrena: 16/06/2023

Esclat de records en el crepuscle de la memòria

Fa cinc anys, el productor i escriptor Genki Kawamura va dirigir el seu primer curtmetratge, *Duality* (2018), que va ser seleccionat al Festival de Cinema de Canes. En ell, l'autor del best-seller *Si los gatos desaparecieran del mundo*, explorava la relació que estableixen una mare i un fill durant la complicada decisió del jove de si voler conèixer o no el pare absent que mai havia conegut. I de relacions maternofiliales continua basant-se el seu debut al llargmetratge, aquest *A hundred flowers* que estrenem aquesta setmana, precedit pel premi a la Millor Direcció del Festival de Cinema de Sant Sebastià, i amb el qual adapta la seva pròpia novel·la.

També de dualitats tracta aquest film entorn de la memòria i el passat familiar, on tampoc hi ha la presència d'un progenitor i que bascula entre una mare que lluita per continuar recordant i un fill que vol oblidar. Ja ho diu en un moment de la pel·lícula la parella d'Izumi, el jove protagonista: «la teva mare i tu teniu una relació molt peculiar». Ella (Masami Nagasawa) desconeix, com l'espectador, quin va ser el desencadenant que va trencar el lligam afectiu entre l'un i l'altra, què va provocar aquest distanciament tan incòmode, només sostingut per la voluntat de mantenir unes formes i per uns records que venen i se'n van. Això, mentre descobrim, com el fill, que la mare està perdent la memòria per una afectació molt agressiva de demència senil, mentre la jove parella espera en pocs mesos l'arribada d'un fill. És en aquest moment de gran intensitat vital i de canvis radicals dels rols familiars, quan la mare s'esforça per redimir un pecat del passat, i el fill es debat si perdonar la seva mare o deixar-ho córrer conscient que els records s'escolaran duts per aquesta miserable malaltia coneguda com a Alzheimer.

Kawamura construeix aquest melodrama amb una estructura aparentment dispersa (ni de bon tros, tot té un sentit) en què s'encadenen i amalgamen records d'un personatge i l'altre. Ho fa amb una evocació poètica i un to melancòlic que calen en l'espectador. Argumentalment, parlaríem d'un relat molt almodovarià, però la contenció i el rigor tan pròpiament japonesos

l'allunyen del tot per abraçar la tradició més pròpia de l'herència del cinema d'Ozu (els seus drames familiars) o més propera d'un Hirokazu Koreeda, cineasta amb qui Kawamura ha col·laborat recentment en la creació d'una sèrie de Netflix. Tot servit a través de preses llargues i plans seqüència, el·lipsis i flashbacks, amb una gran sensibilitat, com ha de ser amb un tema tan sensible com aquest. Això, i a unes destacades interpretacions, sobretot d'una portentosa Mieko Harada (fent art del hieratisme i la mirada) i a un nivell més contingut i introspectiu l'actor i cantant Masaki Suda.

És aquesta esmentada dualitat la que tensa contínuament el relat: entre allò que és real i el que és (o pot ser) oníric; un món projectat on els somnis, la memòria i la realitat es confonen, o millor dit, conviuen. Sempre amb aquesta lluita entre un que vol oblidar (el fill) i una que vol recordar (la mare), mentre flueixen frases i imatges recurrents d'aquells records que, per molt que passi el temps, sempre perduren. Un delicat simbolisme enriqueix i embelleix la proposta: la presència constant de flors (que es panseixen com la vida) i de peixos (serà per allò de la memòria de peix?) o aquell gronxador en què la mare sol refugiar-se com si el balanceig la transporti de nou a aquella infància desaprovechada (a qui no li recorda el final crepuscular d'*Ikiru* de Kurosawa?). I què dir dels focs artificials que tan desesperadament vol tornar a veure Yuriko abans de fondre's en l'oblit etern? Aleshores se'ns revelarà el sentit de tots aquells records carregats de culpa i ressentiment, però també de tant amor i estima mai demostrada.

Jordi Camps Linnell
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona